

Arrest

nr. 133 294 van 17 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN die loco advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn. U was korporaal in het Georgische leger. U werkte als scoutsingenieur bij de geheime diensten van het leger.

Op 5 augustus 2008 werd het Georgische leger naar Zuid-Ossetië gestuurd. Uw taak was op het grondgebied van Zuid-Ossetië informatie te verzamelen en door te sturen naar uw staf.

Op 12 augustus 2008 werd u met een aantal andere militairen omsingeld door Russische troepen. U raakte bewusteloos en werd samen met andere soldaten gevangen genomen. U werd 10 dagen lang vastgehouden in een kelder en gemarteld. Niet alle gijzelaars overleefden de gijzeling.

Na 10 dagen vond een uitwisseling van gevangenen plaats en werd u vrijgelaten. Hiervoor werd er onderhandeld op ministerieel niveau.

Op 20 mei 2010 diende u op missie te vertrekken naar Afghanistan. Korte tijd voor uw afreis werd u door uw oversten kort ondervraagd aangaande gevoelige informatie die zou vrijgegeven zijn tijdens de gijzeling. Tijdens de gijzeling zou iemand hebben verraden waar het Georgische leger haar munitie verborgen hield. De wapens werden effectief leeggeplunderd, maar dit zou gebeurd zijn voordat u gevangen genomen werd. U heeft geen enkele informatie gegeven en ontkende elke betrokkenheid.

Op 20 mei 2010 vertrok u naar Afghanistan, u keerde terug op 20 januari 2011.

Op 1 mei 2011 werd u vanuit de militaire basis in Sagoria (Kutaisi) meegenomen naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken te Tbilisi. U werd er 10 dagen vastgehouden. Gedurende die 10 dagen werd u geslagen en uitgescholden.

U werd beschuldigd van landverraad omdat u geheime informatie had vrijgegeven tijdens uw gijzeling. U werd gedwongen bekentenissen hieromtrent te ondertekenen. U werd bedreigd met een gevangenisstraf van 20 jaar voor verraad; indien u niet naar de gevangenis wou moest u in augustus 2011 naar Tskhinvali om te spioneren. Het betrof een uiterst gevaarlijke missie waarbij u allicht het leven zou laten.

U accepteerde het aanbod omdat het uw enige kans was om vrij te komen. Hierna keerde u terug naar de militaire basis. U merkte dat de attitude van oversten en medesoldaten veranderd was.

U besloot te vluchten omdat u meende dat de missie te gevaarlijk was, en anderzijds niet het risico wou lopen onterecht veroordeeld te worden voor landverraad.

Uw vrees aangaande de missie bleek gegrond, u vernam immers dat een kennis van u (A.L.) naar een gelijkaardige geheime missie in Tskhinvali werd gestuurd en het niet overleefde.

U meent dat het motief om u valselijk te beschuldigen en te vervolgen gelegen is in het feit dat u een conflict had met de neef van toenmalige minister van defensie B.A.. Deze neef was ook met u op missie in Afghanistan waar hij niets hoefde te doen en medesoldaten uitdaagde. U hebt twee maal met hem gevochten.

Op 17 juni 2011 vluchtte u vanuit Poti met de boot naar Odessa, vervolgens reisde u verder met een toeristenbus naar Europa.

U kwam aan in België op 24 juni 2011 en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

U reisde met een internationaal paspoort op uw naam. Het reispaspoort werd ingehouden door de reisorganisator.

Vanuit België vernam u dat in oktober 2011 een convocatie (d.d. 24.10.2011) is gekomen vanwege de hoofdafdeling van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in Tbilisi.

Voordat de convocatie werd uitgeschreven werden ook twee huiszoekingen gehouden. Eén huiszoeking werd gehouden eind augustus 2011 en één midden oktober 2011. Uw moeder werd tijdens die huiszoekingen ondervraagd over uw verblijfplaats.

Sinds het overlijden van uw moeder in november 2011 heeft u lange tijd geen nieuws meer over de evolutie van uw problemen.

In december 2013 kreeg u bezoek van uw schoonbroer. Hij gaf u de boodschap dat uw leven nog steeds in gevaar is. Hij vertelde u enerzijds dat de documenten waarin u het landverraad bekende nog steeds bestaan, en anderzijds bracht hij u op de hoogte dat ex-gevangenen wraak op u willen nemen omdat u hen destijds als militair (onder dwang) hebt geslagen.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Georgië dat u door het huidige regime alsnog zal worden vervolgd omwille van de nog bestaande documenten waarin bekentenissen staan aangaande landverraad tijdens de oorlog in Zuid-Ossetië.

Verder vreest u wraak vanwege ex-gevangenen omdat u in uw hoedanigheid als militair gedwongen bent geweest gevangenen te mishandelen.

Er kan om volgende redenen echter geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Ten eerste kan **op basis van bronnen beschikbaar op het Commissariaat-generaal geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u betrokken was bij een ontvoering begin augustus 2008 in Zuid-Ossetië.**

U verklaart dat u op 5 augustus 2008 als militair naar Zuid-Ossetië werd gestuurd.

Op 12 augustus 2008 werden u en een aantal andere Georgische militairen nabij Shindisi omsingeld door Russische militairen. Er ontstond een vuurgevecht, waarna een aantal Georgische soldaten werden gevangen genomen. Jullie werden vervolgens naar een andere plaats gebracht en 10 dagen vastgehouden. Na een politiek akkoord vond er een gevangenenruil plaats. Naar aanleiding van de ruil werd een ceremonie gehouden in aanwezigheid van patriarch Ilia II (CGVS I, p.8 -11; CGVSII, p.3-5 ; CGVS III, p.3,11).

Deze door u aangehaalde feiten zijn door het Commissariaat-generaal geverifieerd. In informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal is immers een gedetailleerde chronologie van de oorlog voorhanden.

Deze feiten zijn echter niet teruggevonden.

Wel zijn zeer gelijkaardige feiten teruggevonden. Volgens deze informatie, en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, blijkt dat op 11 augustus 2008 17 Georgische soldaten door een 150-tal Russische soldaten zijn omsingeld. Bij het vuurgevecht zijn alle Georgische soldaten omgekomen. Twee soldaten zouden zelfmoord hebben gepleegd om niet als gevangenen in handen van de Russen te vallen. Enkele dagen na het bloedbad heeft patriarch Ilia II om hygiënische en gezondheidsredenen gevraagd om de lijken van Georgische soldaten in Shindisi weg te halen.

Hoewel er een aantal opmerkelijke gelijkenissen zijn tussen uw versie van het incident en de versie zoals beschreven in de objectieve bronnen (een omsingeling en overmeestering van Georgische soldaten nabij Shindisi door een grote groep Russische soldaten, een rol voor de patriarch in Shindisi), zijn er ook een aantal opmerkelijke verschillen (11 versus 12 augustus, overlevenden die gegijzeld werden versus geen overlevenden, de aanwezigheid van de patriarch bij de gevangenenruil versus de bemiddeling van de patriarch).

Deze duidelijke verschillen nopen het Commissariaat-generaal dan ook tot de overtuiging dat er geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke rol die u zich toebedeelt in dit (of een gelijkaardig) incident tijdens de oorlog. De verschillen met de objectieve informatie zijn immers te groot opdat er sprake kan zijn van misverstanden.

U werd geconfronteerd met de beschikbare informatie en uw verklaring is niet plausibel.

U verklaarde dat u van een dergelijk incident zoals beschreven in de bronnen van het Commissariaat-generaal wel hebt gehoord, maar u hield vast aan het feit dat u persoonlijk betrokken was in een zeer gelijkaardig incident. U voegde toe dat u de patriarch hebt gezien als bemiddelaar voor het politiek akkoord voor de vrijlating (CGVS III, p.11).

Uw verklaring is niet overtuigend.

Het Commissariaat-generaal meent dat er geen sprake kan zijn van een ander incident welke zou verlopen zijn zoals u het schetste.

Niet alleen is hierover niets terug te vinden (wat gelet op de hoeveelheid algemene info over een analoog incident nochtans kan verwacht worden), maar ook zijn de hoofdrolspelers en het scenario dan weer te identiek om aannemelijk te maken dat er zich nog een dergelijk gelijkaardig incident zou hebben afgespeeld.

Hierdoor blijft de eerdere appreciatie overeind en kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dienaangaande.

De bedrieglijkheid van uw verklaringen rond de gijzeling heeft ernstige gevolgen voor de geloofwaardigheid van de rest van uw asielrelaas.

Uw vermeende aanwezigheid bij de gijzeling is immers een essentieel element in het feitelijke vervolgingsrelaas.

U verklaart dat u meermaals ondervraagd werd over uw gevangenschap en uiteindelijk werd bedreigd en gedwongen documenten te tekenen waarin u bekende tijdens uw gevangenschap geheime informatie over wapens van het Georgische leger te hebben gegeven (CGVSI, p.12; CGVS II,p.6; CGVS III, p.3,4). In die zin ondermijnen uw bedrieglijke verklaringen rond uw gijzeling dan ook reeds op ernstige wijze de rest van uw asielrelaas.

Naast bovenstaande manifeste vaststelling zijn er nog **een aantal manifeste tegenstrijdigheden en inconsistenties in vergelijking met uw verklaring in de CGVS vragenlijst**, ingevuld op de DVZ, vastgesteld, die alle betrekking hebben op cruciale elementen van uw vervolgingsrelaas.

Zo heeft u bij de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op geen enkel moment gerept over het motief dat volgens uw verklaringen voor het CGVS aan de oorsprong zou liggen van al uw problemen, met name uw conflict met Z.A., een neef van voormalig minister van defensie, B.A., en het feit dat hij u trachtte te beschuldigen van landverraad (CGVS II,p.8,10; CGVS III,p.3,4).

Hierover zegt u dat u tijdens dit eerste gehoor kort moest zijn en het vooral over de reisroute ging. U zou over de rest later kunnen vertellen (CGVS III p.10-11).

Deze verklaring overtuigt echter niet.

Bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ is u onder andere gevraagd een overzicht te geven van de belangrijkste feiten (vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Dat u (de relatie met) A., de beschuldiging van landverraad en de aanleiding voor de valse beschuldiging nimmer heeft vermeld, is dan ook niet aannemelijk indien dit effectief het geval was.

Deze vaststelling klemmt des te meer omdat u in de schriftelijke vragenlijst ingevuld op de DVZ andere motieven en redenen opgeeft aangaande de vraag voor de missie in Zuid-Ossetië.

In de vragenlijst is immers te lezen dat u tijdens uw aanhouding in mei 2011 een compensatie in natura wordt voorgesteld indien u de missie in Zuid-Ossetië in augustus 2011 zou vervullen, met name de renovatie van uw woning. U weigerde het aanbod omdat u niet wou spioneren (CGVS vragenlijst punt 3.5).

Toen u hierover op het Commissariaat-generaal werd ondervraagd, ontkende u dat u enige compensatie werd voorgesteld (CGVS III,p.10).

Bij confrontatie met uw eerdere andersluidende verklaring herhaalt u uw verklaringen voor het CGVS en ontkent u de verklaring in de vragenlijst, wat de manifeste tegenstrijdigheid niet opheft (CGVS III, p.10). Er kan ook geen sprake zijn van een vergissing, uw verklaringen in de vragenlijst zijn immers zeer duidelijk. Bovendien is er in de vragenlijst twee maal sprake van een compensatie in de vorm van een renovatie (schriftelijke verklaring CGVS, punt 3.1 en 3.5).

Beide versies zijn ook niet verenigbaar.

Daar waar uit uw eerste verklaring blijkt dat uw vrees voortvloeit uit een principiële weigering voor een opdracht, ondanks een flinke compensatie, blijkt uit uw verklaringen voor het CGVS dat deze vraag voor de opdracht an sich reeds een daad van vervolging was ten gevolge van een conflict met een neef van de Minister van Defensie.

Er was bovendien geen sprake van enige compensatie, integendeel : de opdracht aanvaarden zou uw dood betekenen, de opdracht weigeren zou een veroordeling voor landverraad betekenen.

Ook over de plaats waar u op 10 mei 2011 werd vastgehouden bent u tegenstrijdig. In de vragenlijst verklaart u dat u in de kazerne van Sagoria te Kutaisi werd vastgehouden (vragenlijst CGVS, punt 3.5), voor het CGVS verklaart u meermaals dat u toen in Tbilisi in de gebouwen van Binnenlandse Zaken vastzat (CGVS I, p.9; CGVS III, p.3) .

Na confrontatie met uw eerdere verklaringen kan geen verklaring worden weerhouden voor deze tegenstrijdigheid, u herhaalt dat u in Kutaisi bent opgepakt en nadien werd weggevoerd (CGVS III, p.3-4), wat de tegenstrijdigheid niet opheft, aangezien in de vragenlijst duidelijk staat dat u 10 dagen werd vastgehouden in de kazerne van Sagoria in Kutaisi. De verklaring werd u bovendien ook voorgelezen, waarna u voor akkoord hebt getekend (CGVS vragenlijst, laatste deel).

Bovenstaande tegenstrijdigheden kunnen ook niet verschoond worden door het feit dat de vervolgingsfeiten reeds enige jaren terug hebben plaatsgevonden. Met betrekking tot aspecten als het motief, de actor van vervolging, de bedreiging, de gevolgen en de plaats van vervolging, kan verwacht worden dat u doorheen de jaren coherente en gelijklopende verklaringen aflegt.

Vervolgens kan uw verklaring als zou u actueel nog gevaar lopen vanwege de huidige Georgische autoriteiten omdat u vernomen heeft dat er **nog steeds documenten zijn met uw bekentenissen** en u vreest dat ze u daarom als landverrader zullen vervolgen (CGVS III, p.7), helemaal **niet overtuigen**.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat deze vrees voortvloeit uit de hoger besproken feiten die als niet geloofwaardig moeten worden geapprecieerd, bijgevolg kan deze vrees alleen al om die reden niet als geloofwaardig worden geapprecieerd.

Maar ook uw nieuwe verklaring an sich kan niet overtuigen.

Zo weet u niet wie de bron is van dit nieuws. U verklaart dat het een kennis van uw schoonbroer betreft die bij Binnenlandse Zaken werkt, maar over zijn naam of functie kan u verder niets vertellen (CGVS III, p.9). U verklaart tevens dat u geen bijkomende info gevraagd heeft aan uw schoonbroer (CGVS III, p.9).

Deze beperkte info en vooral uw passieve houding om meer te vragen aan uw schoonbroer valt moeilijk te rijmen met uw beweerde vrees terzake.

Of de zaken die u vernam effectief een reëel actueel risico vormen, is immers afhankelijk van de geloofwaardigheid van de bron en de randinformatie die de bron hierover nog al dan niet had.

U werd gevraagd waarom u niet meer heeft gevraagd aan uw schoonbroer die u is komen opzoeken in België, waarop u antwoordt dat het moeilijk is, dat het geheime info is en dat deze persoon zichzelf in gevaar kan brengen (CGVS III, p.9).

Het CGVS ziet echter niet in hoe bijkomende vragen en info aan uw schoonbroer en vervolgens aan de informant, moeilijk is of op deze manier de informant in gevaar brengt.

Wat betreft **uw bijkomende actuele vrees naar aanleiding van de gedwongen mishandeling van gevangenen** in april 2011 (CGVS III, p.6), ook hieraan **kan geen geloof worden gehecht**.

Eerst en vooral moet vastgesteld worden dat aangaande uw vrees voor de autoriteiten is vastgesteld dat deze gebaseerd is op een bedrieglijk asielrelaas.

Reeds dit gegeven ondermijnt vanuit een algemeen gebrek aan geloofwaardigheid dan ook op ernstige wijze de geloofwaardigheid van een nieuwe vrees gekoppeld aan nieuwe feiten, die u voorheen niet te berde heeft gebracht.

Maar ook op basis van een appreciatie van uw verklaringen hieromtrent moet het Commissariaat-generaal concluderen dat deze nieuwe verklaringen onvoldoende kunnen overtuigen.

Zo moet ook hier een onaannemelijk gebrek aan kennis over de omstandigheden van het inwinnen van deze informatie door uw schoonbroer worden vastgesteld, gekoppeld aan een inconsistente verklaring. U weet vooreerst niet welke gevangenen noch hoeveel gevangenen u zouden bedreigen (CGVS III, p.7).

Gevraagd van wie uw schoonbroer deze info heeft, verklaart u initieel dat het gemeenschappelijke vrienden uit het leger betreffen, maar dat u de namen niet kent (CGVS III, p.6).

Later in het gehoor verklaart u echter dat het een buur van uw district, met name Kuztjanadze, was die het nieuws met betrekking tot de gevangene(n) aan uw schoonbroer vertelde (CGVS III, p.7-8).

Tot slot is het ook weinig aannemelijk dat, indien iemand uw schoonbroer inlichtte dat de gevangene(n) die u geslagen had wraak wilde(n) nemen, uw schoonbroer (en u) hierover enkele weet te vertellen dat ze boos zijn en wraak willen nemen (CGVS III, p.6,7).

Er kan bijvoorbeeld verwacht worden dat bij dergelijke overdracht van informatie ook verteld wordt over de omstandigheden van het bekomen van het nieuws, concrete namen of bedreigingen,...

Dergelijk gebrek aan concrete informatie ondermijnt de aannemelijkheid van uw verklaring dat u van uw schoonbroer in België vernomen heeft dat u door ex-gevangene(n) gezocht wordt.

Tot slot vallen ook **uw handelingen met betrekking tot het verkrijgen van een reispaspoort en visum** in mei 2011 **niet te rijmen met uw beweerde vrees** op dat moment.

U verklaart dat u tijdens uw aanhouding van 1 tot 10 mei 2011 door de Minister van Defensie van landverraad werd beschuldigd en hiertoe documenten heeft getekend. U werd desondanks vrijgelaten, maar enkel op voorwaarde dat u in augustus een geheime en gevaarlijke missie zou vervullen (CGVS I,p.12-12; CGVS II,p.7-10,12; CGVS III,p.4,5).

Dat u in die omstandigheden, met dergelijke bedreigingen vanuit de hoogste echelons, enkele dagen of weken later een nieuw internationaal reispaspoort en visum op uw naam aanvraagt (CGVS I,p.6) valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor de autoriteiten op dat moment.

Dat de autoriteiten u bovendien een reispaspoort toestaan en u met dit paspoort langs een officiële grenspost het land uitreist (CGVS I,p.7), is tevens vermeldenswaard in het licht van de aannemelijkheid van de feiten.

U verklaart weliswaar dat u de smokkelaar geld had betaald en dat het zijn verantwoordelijkheid was u het land uit te krijgen (CGVS I,p.6), maar dit neemt niet weg dat de wijze waarop u het land heeft verlaten een groot risico inhield en moeilijk te rijmen valt met enige vrees ten aanzien van deze autoriteiten.

Bovendien kan u ook **uw beweerde reisroute** zelf (met de boot naar Odessa, vervolgens over land naar België – CGVS I,p.7,8) **niet aannemelijk** maken.

Ten eerste legt u uw aangehaald reispaspoort als indicatie voor datum van afreis en reisweg, niet neer. U verklaart dat uw internationaal paspoort bij de smokkelaar is moeten achterblijven (CGVS I,p.5). Aangezien het uw eigen paspoort betreft dat u zelf bent gaan afhalen, ziet het Commissariaat-generaal echter geen redenen waarom het paspoort bij de smokkelaar is moeten achterblijven.

Uw verklaring is met andere woorden niet overtuigend.

Ten tweede kan u geen details over de reisweg met de bus vanaf Odessa tot België geven.

U weet niet langs welke landen u gereisd heeft en waar u Europa bent binnen gereisd (verklaring DVZ, punt 35; CGVS I,p.7). Voor een scoutingsingenieur is dit op zijn minst zeer opmerkelijk.

U beweert ook tijdens de busreis vanuit Odessa naar België nimmer persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS I,p.6).

Dit is eveneens weinig aannemelijk. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande.

Bovenstaande vaststellingen omtrent uw beweerde reisweg en paspoort doen vermoeden dat u uw internationaal reisdocument bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen) te verzwijgen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Volledigheidshalve dient vermeld dat uw raadsman opmerkt dat u, door **als militair** het land te verlaten, hoe dan ook **strafbare feiten** heeft gepleegd (desertie) en hiervoor mogelijk onterecht of disproportioneel gestraft zal worden (CGVS II, p.15).

Echter, gelet op het ongeloofwaardig karakter van de aangehaalde problemen in de context van uw werk als militair, stelt u het Commissariaat-generaal niet in staat de omstandigheden van uw werk, uw vertrek en/of ontslag te beoordelen, en kan het bijgevolg geen vrees weerhouden in zaken waarbij bovenstaande elementen een bepalende rol spelen.

Uw documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen.

U legt een attest neer vanwege de centrumpsioloog. U verklaart dat u psychologische problemen heeft en in het centrum wordt opgevolgd door de centrumpsioloog (CGVS II,p.14; CGVS III,p.5,11). In het attest wordt gemeld dat u – met tolk- regelmatig gesprekken hebt met de centrumpsioloog. De psycholoog meent op basis van deze contacten dat u lijdt aan een complex trauma, waarbij zij van mening is dat uw mogelijkheden om u helder en coherent uit te drukken, beperkt zijn.

Wat betreft de inhoud van het traumaverhaal (als oorzaak van het actueel trauma) verwijst zij naar herinneringen van de frontlinie, krijgsgevangenschap met foltering, het verlies van de ouders en de aanpassing in België. Zij erkent dat het zeer moeilijk is hierin duidelijkheid te scheppen.

Het Commissariaat-generaal heeft begrip voor de psychologische problemen en het trauma dat is vastgesteld.

Hoewel deze problemen inderdaad hun oorzaak kunnen hebben in uw militair verleden, is het echter de overtuiging van het Commissariaat-generaal dat deze problemen niet het gevolg kunnen zijn van de specifiek door u aangehaalde vervolgingsproblemen.

Vooreerst is het belangrijk vast te stellen dat zowel tijdens het gehoor als voor de appreciatie van de vrees rekening wordt gehouden met de door de psycholoog aangehaalde mogelijke cognitieve problemen.

Op basis van het geheel van uw verklaringen meent het Commissariaat-generaal echter dat deze geen verschoningsgrond kunnen vormen voor de verschillende elementen van ongeloofwaardigheid. U heeft de verschillende gehoren en verklaringen op een voldoende duidelijke en heldere manier afgelegd, en tijdens de gehoren werden geen cognitieve problemen vastgesteld, in die mate dat ze een verklaring kunnen zijn voor de onderlinge tegenstrijdigheden, de tegenstrijdigheden met de beschikbare informatie, of de appreciatie van uw kennis en houding aangaande bepaalde elementen.

Bijgevolg blijft de appreciatie van ongeloofwaardigheid van het vervolgingsrelaas overeind en kan ook niet gesteld worden dat de vastgestelde psychologische problemen een gevolg en een indicatie zijn van deze aangehaalde vervolgingsproblemen.

Bijgevolg kunnen de geattesteerde psychologische problemen de appreciatie van uw asielrelaas en vrees niet wijzigen.

De convocatie dd. 24/10/2011 waarin u door het Ministerie van Binnenlandse Zaken wordt opgeroepen in het kader van een strafzaak, kan bovenstaande appreciatie evenmin wijzigen.

Los van de beperkte bewijskracht van de convocatie (uit de convocatie kan niet afgeleid worden dat het over een zaak gaat waarbij u van landverraad wordt beschuldigd, er wordt enkel een dossiernummer weergegeven, en evenmin kan afgeleid worden in welke hoedanigheid u wordt opgeroepen), is ook de bewijswaarde van een dergelijk document (in casu één convocatie) te beperkt om de geloofwaardigheid van een manifest bedrieglijk asielrelaas te herstellen.

De overige door u voorgelegde documenten en stukken (identiteitskaart, foto's van uw militaire dienst en missies in Georgië, Afghanistan en Irak, attesten van deze missies, en een medaille omwille van de missie in Afghanistan) betreffen uw identiteit en uw militaire prestaties. Deze worden niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 april 2014 (zie p. 10) een schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verweert zich tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen bedrieglijk zijn gezien ze niet overeenstemmen met informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, door aan te voeren dat er blijkbaar op verschillende data twee gelijkaardige incidenten zijn geweest.

Hij maakt voorbehoud om in de loop van de procedure bijkomende stukken bij te brengen dewelke zijn aanvraag ondersteunen.

Verzoeker erkent dat hij in de "Vragenlijst" geen melding heeft gemaakt van de problemen met Z.A. en B.A. in verband met de beschuldigingen van landverraad, omdat hij in eerste instantie niet wou ingaan op zijn relatie met B.A. gezien deze nog in functie was en hij diens invloed vreesde mocht hij verklaringen ten laste afleggen.

Verzoeker wijst erop dat hij lijdt aan een complex trauma; hij verwijst naar het verslag van de centrumpsychooloog die vaststelt dat zijn mogelijkheden om zich helder en coherent uit te drukken beperkt zijn.

Volgens verzoeker is deze beperking de oorzaak van de vermeende tegenstrijdigheid omtrent zijn arrestatie en vasthouding; hij werd aangehouden in Kutaissi en vervolgens overgebracht naar Tbilissi. Volgens hem is dat één proces dat ongeveer tien dagen heeft geduurd.

Verzoeker stelt dat hij volgens de info van zijn schoonbroer, die hem evenwel weinig details heeft willen geven om zelf niet in problemen te komen, wraak van ex-gedetineerden dient te vrezen. Hij stelt dat hij met hem contact zal opnemen om meer details te kunnen geven ter zitting van de Raad.

Verzoeker voert nog aan dat de opmerkingen van de commissaris-generaal betreffende zijn paspoort en zijn reisweg geen betrekking hebben op de feiten dewelke aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, zodat ze niet relevant zijn bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid.

Verzoeker legt de commissaris-generaal ten laste dat hij geen onderzoek heeft gedaan naar het verband tussen hem en B.A. en D.A., prominente figuren in Georgië. Hij wijst erop dat er tegen B.A., voormalig defensie-minister en hoofd van het gevangeniswezen, een proces loopt wegens corruptie en foltering van gevangenen, en dat voormelde D.A. zijn land ontvlucht is, het voorwerp uitmaakt van een internationaal aanhoudingsmandaat en asiel gevraagd heeft in Griekenland. Bij zijn verzoekschrift voegt hij *“internetartikels betreffende B. en D.A. (4 artikels)”*.

Verzoeker herhaalt dat hij een vrees koestert zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag; het is volgens hem duidelijk dat hij ook een risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hij laat gelden dat hij afkomstig is uit Georgië.

Hij stelt in zijn verzoekschrift van 28 april 2014 (zie p. 9) van mening te zijn dat hij in geval van een terugkeer naar *“Bangladesh”* (sic) - verzoeker verklaarde evenwel van Georgische nationaliteit te zijn (zie de “bijlage 26” van 24 juni 2011) - het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) (foltering/ onmenselijke behandeling) van de vreemdelingenwet, omwille van land verraad en het mishandelen van gevangenen, minstens omwille van zijn desertie, onwettige afwezigheid uit het leger.

Door hem de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen, heeft de commissaris-generaal volgens hem het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Verzoeker vraagt aan de Raad om de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker de beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal gezien deze zijn onderzoek niet volledig en niet naar behoren heeft gevoerd.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker *“internetartikels betreffende B. en D.A. (4 artikels)”*.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst dat uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat op 11 augustus 2008 zeventien Georgische soldaten door een 150-tal Russische soldaten zijn omsingeld. Bij het vuurgevecht zijn alle Georgische soldaten omgekomen. Twee soldaten zouden zelfmoord hebben gepleegd om niet als gevangenen in handen van de Russen te vallen. Enkele dagen na het bloedbad heeft patriarch Ilia II om hygiënische en gezondheidsredenen gevraagd om de lijken van Georgische soldaten in Shindisi weg te halen.

Hoewel er een aantal opmerkelijke gelijkenissen zijn tussen de versie dienaangaande van verzoeker en de versie zoals beschreven in de informatie (een omsingeling en overmeestering van Georgische soldaten nabij Shindisi door een grote groep Russische soldaten, een rol voor de patriarch in Shindisi), zijn er ook een aantal opmerkelijke verschillen (11 versus 12 augustus, overlevenden die gegijzeld werden versus geen overlevenden, de aanwezigheid van de patriarch bij de gevangenenruil versus de bemiddeling van de patriarch).

Deze duidelijke verschillen leiden de Raad tot het besluit dat er geen geloof kan worden gehecht aan de persoonlijke rol die verzoeker zich toebedeelt in dit (of een gelijkaardig) incident tijdens de oorlog; de verschillen met de objectieve informatie zijn immers te groot opdat er sprake kan zijn van misverstanden.

Verzoeker verklaarde bij zijn verhoor op 3 februari 2013 (zie p. 11) dat hij van een dergelijk incident zoals beschreven in de bronnen van het Commissariaat-generaal wel had gehoord, maar hield vast aan het feit dat hij persoonlijk betrokken was in een zeer gelijkaardig incident; hij voegde eraan toe dat hij de patriarch had gezien als bemiddelaar voor het politiek akkoord voor de vrijlating.

De Raad is van oordeel dat er geen sprake kan zijn van een ander incident welke zou verlopen zijn zoals verzoeker het schetste. Niet alleen blijkt hierover, zoals de commissaris-generaal stelt, niets terug te vinden (wat gelet op de hoeveelheid algemene info over een analoog incident nochtans kan verwacht worden), maar ook zijn de hoofdrolspelers en het scenario dan weer te identiek om aannemelijk te maken dat er zich nog een dergelijk gelijkaardig incident zou hebben afgespeeld.

De Raad stelt trouwens ook vast dat het voorbehoud dat verzoeker in zijn verzoekschrift maakte, om in de loop van de procedure bijkomende stukken bij te brengen dewelke zijn aanvraag ondersteunen, niet gehonoreerd werd.

Dit in acht genomen, wordt geen geloof gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij deel uitmaakte van een groep gegijzelden in augustus 2008 tijdens het conflict in Zuid-Ossetië.

Dit in acht genomen zijn ook zijn verklaringen dat hij kort vóór zijn afreis op 20 mei 2010 door zijn oversten werd ondervraagd aangaande gevoelige informatie die zou zijn vrijgegeven tijdens zijn gijzeling, en zijn verklaringen omtrent een "versterkte" ondervraging die hij eind mei 2011 op het

Ministerie van Binnenlandse Zaken in Tbilisi onderging op beschuldiging van landverraad, volstrekt ongeloofwaardig.

Verzoekers verklaring dat er nog steeds documenten bestaan met zijn bekentenissen die zijn landverraad bevestigen, als uitvloeisel van zijn verklaringen afgelegd tijdens de gijzeling, is ook ongeloofwaardig.

Verzoekers uitleg dat het motief om hem valselijk van landverraad te beschuldigen kadert in een conflict met de neef, Z.A., van de toenmalige minister van defensie, B.A., snijdt, in acht genomen de ongeloofwaardigheid van zijn betrokkenheid van de gijzeling, volgens de Raad geen hout.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft gedaan naar het verband tussen hem en B.A. en D.A., prominente figuren in Georgië en bij zijn verzoekschrift "*internetartikels betreffende B. en D.A. (4 artikels)*" toevoegt, benadrukt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de asielzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS, nr. 164.792 van 16 november 2006).

In het geval verzoeker een ongeloofwaardig relaas opdist waarin hij zich een slachtofferrol aanmeet, is er geen reden om onderzoek te doen naar de personen (*in casu* Z.A. en B.A.) die hij aanvoert om een deelaspect van zijn voorgehouden vrees te verklaren.

De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen dat hij actueel nog een vrees koestert vanwege gevangenen die hij in april 2011 gedwongen diende te mishandelen in de gevangenis van Kutaisi op bevel van B.A., ook geen geloofwaardigheid verdienen, gezien zijn manifest bedrieglijke verklaringen omtrent de gijzeling in augustus 2008, gezien hij deze vrees pas uitdrukte bij zijn derde verhoor op het Commissariaat-generaal op 3 februari 2014 (zie het verhoorblad, p. 6) -de eerdere vonden plaats op 19 december 2011 en 2 april 2012- en ook mede gezien het gebrek aan precieze informatie omtrent de omstandigheden van het inwinnen van informatie omtrent het voorgehouden feit door zijn schoonbroer en de vage informatie van deze laatste over de actoren zelf.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanbrengt dat hij met zijn schoonbroer nog contact zal opnemen om meer details te kunnen geven ter zitting, merkt de Raad op dat ter zitting van 11 juni 2014 geen enkele verduidelijking werd verstrekt.

Waar verzoeker aanvoert dat de opmerkingen van de commissaris-generaal betreffende zijn paspoort en zijn reisweg, geen betrekking hebben op de feiten dewelke aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, zodat ze niet relevant zijn bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, antwoordt de Raad dat ook de geloofwaardigheid van het relaas omtrent de reisweg en reisdocumenten, in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De Raad maakt de motivering dienaangaande in de beslissing tot de zijne. Deze luidt als volgt:

"Tot slot vallen ook uw handelingen met betrekking tot het verkrijgen van een reispaspoort en visum in mei 2011 niet te rijmen met uw beweerde vrees op dat moment.

U verklaart dat u tijdens uw aanhouding van 1 tot 10 mei 2011 door de Minister van Defensie van landverraad werd beschuldigd en hiertoe documenten heeft getekend. U werd desondanks vrijgelaten, maar enkel op voorwaarde dat u in augustus een geheime en gevaarlijke missie zou vervullen (CGVS I,p.12-12; CGVS II,p.7-10,12; CGVS III,p.4,5).

Dat u in die omstandigheden, met dergelijke bedreigingen vanuit de hoogste echelons, enkele dagen of weken later een nieuw internationaal reispaspoort en visum op uw naam aanvraagt (CGVS I,p.6) valt niet te rijmen met uw beweerde vrees voor de autoriteiten op dat moment.

Dat de autoriteiten u bovendien een reispaspoort toestaan en u met dit paspoort langs een officiële grenspost het land uitreist (CGVS I,p.7), is tevens vermeldenswaard in het licht van de aannemelijkheid van de feiten.

U verklaart weliswaar dat u de smokkelaar geld had betaald en dat het zijn verantwoordelijkheid was u het land uit te krijgen (CGVS I,p.6), maar dit neemt niet weg dat de wijze waarop u het land heeft verlaten een groot risico inhield en moeilijk te rijmen valt met enige vrees ten aanzien van deze autoriteiten.

Bovendien kan u ook uw beweerde reisroute zelf (met de boot naar Odessa, vervolgens over land naar België – CGVS I,p.7,8) niet aannemelijk maken.

Ten eerste legt u uw aangehaald reispaspoort als indicatie voor datum van afreis en reisweg, niet neer. U verklaart dat uw internationaal paspoort bij de smokkelaar is moeten achterblijven (CGVS I,p.5). Aangezien het uw eigen paspoort betreft dat u zelf bent gaan afhalen, ziet het Commissariaat-generaal echter geen redenen waarom het paspoort bij de smokkelaar is moeten achterblijven.

Uw verklaring is met andere woorden niet overtuigend.

Ten tweede kan u geen details over de reisweg met de bus vanaf Odessa tot België geven.

U weet niet langs welke landen u gereisd heeft en waar u Europa bent binnen gereisd (verklaring DVZ, punt 35; CGVS I,p.7). Voor een scoutingsingenieur is dit op zijn minst zeer opmerkelijk.

U beweert ook tijdens de busreis vanuit Odessa naar België nimmer persoonlijk gecontroleerd te zijn (CGVS I,p.6).

Dit is eveneens weinig aannemelijk. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal, en waarvan een kopij aan uw dossier is gevoegd, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande.

Bovenstaande vaststellingen omtrent uw beweerde reisweg en paspoort doen vermoeden dat u uw internationaal reisdocument bewust achterhoudt om zodoende relevante gegevens zoals een legale uitreis of eerder vertrek (wat logischerwijze afbreuk zou doen aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen) te verzwijgen."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij lijdt aan een complex trauma en hiervoor verwijst naar het verslag van de centrumpsioloog die vaststelt dat zijn mogelijkheden om zich helder en coherent uit te drukken, beperkt zijn, stelt de Raad vast dat uit de verhoorverslagen niet blijkt dat verzoeker niet in staat was om verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat het beweerde "complex trauma" van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen, zodat bovenstaande vaststellingen onverkort blijven.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig af te wijzen; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het ontgaat de Raad wat verzoeker, die eerst verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, bedoelt als hij stelt in zijn verzoekschrift (zie p. 9) dat hij in geval van een terugkeer naar "Bangladesh" (sic) het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) (foltering/ onmenselijke behandeling) van de vreemdelingenwet, omwille van landverraad en het mishandelen van gevangenen, minstens omwille van zijn desertie, onwettige afwezigheid in het leger.

Gezien de verklaringen van verzoeker omtrent zijn deelname als korporaal aan de militaire operatie in augustus 2008 ongeloofwaardig werden bevonden en verzoeker ook geen enkel begin van bewijs bijbrengt omtrent zijn militaire verplichtingen, zijn vertrek en/of ontslag als militair, worden zijn beweringen omtrent desertie als ongeloofwaardig afgewezen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, *in casu* Georgië, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE